

ЧУДНИЯТЪ ЗВЪРЪ

(Народна приказка)

Имало едно време една вдовица, която имала само едно момченце Пеньо. Тя ходѣла да работи на чуждитѣ хора. Расълъ Пеньо и порасълъ, станалъ голѣмъ. Единъ день той казалъ на майка си:

— Мале, какъвъ занаятъ имаше тате, та и азъ него да започна?

— Ловджия бѣше, — казала майка му, отворила килерчето и му дала една пушка. Пеньо взелъ пушката и тръгналъ по гората. Миналъ презъ едно село и видѣлъ, че две момченца биятъ едно котенце, далъ имъ по петъ пари и взелъ котенцето. Като си отишълъ у тѣхъ, нахранилъ котенцето и една година все млѣко му давалъ. Котенцето порастнало и все подирѣ него ходѣло.

Веднажъ Пеньо отишълъ на ловъ въ друго царство. Цѣлъ день вървѣлъ и, като се мръкнало, спрѣлъ се въ едно село и почукалъ на една врата. Отворили му. Попиталъ има ли мѣсто да ношува. Казали му, че има. Влѣзълъ той, нахранилъ си коня, турилъ си дисагитѣ въ кѣта и взелъ да приказва съ хората. Приготовили гостбата и седнали да ядатъ. Седнали само нѣколко души, а другитѣ взели тояги и застанали до стената. Пеньо ги попиталъ:

— Защо не сѣдате да ядете?

Тѣ му отговорили:

— Такъвъ ни е обичаятъ, едни ядатъ, други пазятъ. Имаме много мишки. Нѣма ли кой да пази, ще се нахвърлятъ и ще изядатъ всичко.

— Тѣй ли?—рекълъ Пеньо.—Седнете всички! Азъ имамъ едно чудно звѣрче, като го пусна, мишка нѣма да остане жива!

И той извикалъ котенцето. То се пхнало подъ софрата и, щомъ се показали мишкитѣ, издушило ги до една и ги натрупало на купъ. Всички се чудѣли и маяли и не знаели какъ да нагостятъ Пеня.